

obe skupini tvorita namreč zaokroženo enoto, kar se velikokrat prezre. Pisec združuje obe skupini (privatno in socialno), ki imata končno isto izhodišče in temelj, v enoto in ne razdira, kakor se je često opazalo vsaj v preteklih desetletjih pri drugih piscih.

Pravnik bo to odlično delo vzel rad v roke in ga z užitkom prebiral. Naj bo še dodano: podobnega dela pri nas, ki smo tako revni na zavarovalni literaturi, nimamo.

Dr. Anton Urbanc.

Kisch Wilhelm: Der deutsche Rechtslehrer. — C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung. München und Berlin. 1939.

Krošl Anton: Zemljiška odveza na Kranjskem. Samozaložba. 1941. Str. 108.

Nipperdey H. C.: Grundfragen der Reform des Schadenersatzrechts. C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung. München und Berlin. 1940. Str. 92.

Članki in razprave v pravniških časopisih. Mjesečnik 6—8: Vernić V.: Auguste Comte i njegovo značenje za sociologiju. Hartman I.: Jedna zanemarena ustanova. Werk H.: Uredjenje osiguravajućeg prava s osobitom obzirom na utuživost dospjelih premija (de lege lata i de lege ferenda). Lucianović M.: Novi primjerak lastovskog statuta. Lovrić E.: O nazivu istočne crkve u području Kraljevine Hrvatske i Slavonije do konca svjetskega rata. Legradić R.: Izvori prava. Hadžijahić M.: Izvori i književnost za proučavanje pravne povijesti Bosne i Hercegovine. Bayer V.: O ispravnosti naziva „krivično“ i „kazneno“ pravo. O hrvatskim imenima za pojmove „materialno“ i „formalno“ pravo. Palkovski N.: Oko novoga njemačkoga građanskoga zakonika. Majtin Z.: Utjecaj države na rudarstvo zaradi zaštite narodno-gospodarskih interesa u svijetlu dosadašnjih propisa u Hrvatskoj. Beuc I.: Hrvati u sporu s gradackom komorom 1747. godine. Dokument o hrvatskoj državi. Več H.: Zemljišna pripadnost Gole, Gotalova i ždale Hrvatskoj. Wagner E.: Nužna obrana kod uvrede časti. Rucner J.: Zahtjev za podnošenje i pregled trgovačkih knjiga radi ustanovljenja providbe posrednika. Tintić N.: Da li je plaćanje takse i upotreba monopolnog mjeničnoga blanketa bitni uvjet za veljavost mjenice?

Razne vesti.

Življenjski tek univ. prof. Metoda Dolenca. Pok. prof. Dolenc se je rodil 19. decembra 1875 na Slapu pri Vipavi. Gimnazijo je pričel posečati v Ljubljani, nadaljeval jo je cd drugega razreda v Novem mestu in jo tamkaj tudi končal (1895). Pravoslovne študije je dovršil na Dunaju in vstopil l. 1898. pri okrožnem sodišču v Novem mestu v sodniško pripravljalsko službo. L. 1900. je postal sodni pristav, bil poklican l. 1905. v sodno službovanje k predsedništvu višjega deželnega sodišča v Gradcu, služboval tamkaj tudi pri okrajnem in deželnem sodišču, na zadnje kot svetnik deželnega sodišča. Konec l. 1918. je bil prideljen v službovanje višjemu deželnemu sodišču v Ljubljani, ki se je takrat ustanovilo, in postal pri tem višji deželnosodni svetnik (1919). Spomladi l. 1920. je bil imenovan za profesorja vsega kazenskega prava na ljubljanski univerzi. Bil je trikrat dekan in sicer v šolskih letih 1921/22, 1925/1926 in 1935/36, v letu 1929/30 pa rektor. Dne 5. julija 1928 je bil imenovan za dopisnega člana filozofsko-pravnega razreda Jugo-

slovanske Akademije znanosti in umetnosti v Zagrebu. L. 1933. mu je podelila univerza v Bratislavi častni doktorat, l. 1938. je postal član ljubljanske Akademije znanosti in umetnosti; bil je tudi član Akademije za nemško pravo v Monakovem. Dne 10. oktobra ga je pokosila smrt. Na zadnji poti so se poslovili od njega: v imenu ljubljanske Akademije predsednik univ. prof. N a c h t i g a l, za univerzo rektor K o s, za pravno fakulteto dekan S t e s k a, univ. prof. S a j o v i c, za slušatelje S. W i l f a n. V imenu „Pravnika“ in prijateljev naslovljeni poslovilni govor dr. Sajovica se je glasil:

Nepozabni predsednik! Dragi prijatelj!

Skoro nemogoče je, kako je mogla narava razdružiti tisto, kar je ustvarila sama, tisto čvrsto zvezo med Teboj in med društvom „Pravnik“. Bil si mu namreč deset let predsednik, nad dvajset let odbornik, štirideset let sodelavec. Vse to je prepričevalo, da vez, ki Te je spajala z našim društvom, ni nastala šele takrat, ko si stopil na plan kot zrel mož, z ustaljenim pogledom na svet, z izbranim načrtom za svoje življenjsko delo, uverjeni smo bili vsi, da sta bila Tvoja narava in društvo „Pravnik“ eno, tako sta se v Tvojem delanju in nehanju prepletala. Kajti društvo „Pravnik“ Ti je bilo nekaj več kakor dobrodošel odih po vsakdanjem trudu. Če Ti je bilo poklicno delo en smoter življenja, Ti je pomenjalo društvo njega drugi tečaj. V kazenskopravnih vprašanjih si razčlenjal do podrobnosti vsebino in bistvo človeških zapovedi in prepovedi, v pravnozgodovinskih razmotrivanjih si poskušal prisluhniti utripom pravne biti slovenskega naroda v preteklosti, društvo „Pravnik“ pa Ti je pomenilo tisto raven, na kateri si mogel razbrzdati svoje gonilne sile, da si razgibal človeške moči v dejanja, jim pokazal določene cilje in namene, jih strnil v zavestno celoto. Skratka, dal množici nove pobude na pravnem poprišču.

Bilo je nekaj bojevitega v Tvoji naravi in to je dajalo Tvoji prirodni živahnosti poseben odtenek. Že zgodaj se nisi mogel omejiti nato, da bi ostal le sodelavec pravniškega glasila, ne, že iz tujine si pošiljal opazovanja o društvenem življenju, si opisoval pravniško delovanje drugod, si dajal nasvete in kazal takratnemu krmarju določeno smer. Popolnoma pa si uveljavil vsa svoja hotenja, ko si prišel domov in posegel neposredno z odločno roko v društveno vrvenje. Bili so takrat novi časi, treba je bilo krepkejše delavnosti. In če društvo takrat za časom ni zastalo, če je tudi ob spremenjenih razmerah izpolnilo svoje poslanstvo, se obdržalo kot matica slovenskega pravištva, kdo ima zato večje zasluge od Tebe, ki si bil z nasvetom in dejanjem vedno in povsod prvi! In ko si vzel tudi društveno krmilo v svoje vajene roke, si ga ravnal z vso močjo, ga vodil izkušeno med čermi in ga pripeljal vedno v izbrano luko. Takemu vodniku je bilo prijetno drugovati v odboru, veselo je bilo korakati po začrtani poti, vselej naprej, numquam retrorsum, kakor je bilo Tvoje geslo. Društvo „Pravnik“ se Ti zahvaljuje za nešteto uspehov, ki jih je pridružil pod Tvojim vodstvom prejšnjim, Ti je hvaležno, da si še povzdignil tisto častno mesto, ki ga je bilo doseglo že poprej, da si pomnožil sloves, ki ga je spremljal že od nekdanj. S svojim delom si se vredno uvrstil med velike predsednike društva „Pravnik“.

Toda nisi nam bil samo predsednik in nismo Ti bili le društveniki in pomočniki pri izvrševanju društvenih poslov. Tvoja polnokrvna narava je take suhoparne sheme odklanjala, zahtevala je polne predanosti, kakor si jo nudil Ti sam, skrbela je za močnejšo povezanost z osebami, ki so se zbirale okrog Tebe. Kakor Ti ni bilo vse življenje

en sam delovni dan zaradi dela samega, ampak Te je naganjala k njemu Tvoja najgloblja notranjost, tako nisi maral v sodelavcu samo pomočnika, hotel si imeti prijatelja, ki se Ti je pridružil iz srčne potrebe. Zato so bili vsi Tvoji prijatelji in Ti si bil prijatelj, iskren in resničen vsem, ki so imeli enake cilje. In s komer še nisi bil tako znan, tega je kmalo prevzela Tvoja osebnost in napravila iz njega privrženca. Bil si vsem svojim pomočnikom prav tako predan kakor onim, v katerih prijetni družbi si iskal osvežujočega odmora. Z vsemi si se postavljaj na enako raven, ljubil si iskre misli, zabavale so Te duhovite primere, prijala Ti je odkritosrčna beseda. Prijatelja si videl tudi v vsakem akademskem slušatelju, ki je pokazal nekaj več kot dolžno zanimanje za Tvoj predmet. Če si zaslužil kaj posebnega v njem, mu je bila Tvoja pomoč zagotovljena. Prijateljstvo pa Ti ni bilo le platonično razmerje, razumeval si ga kot dejansko pomaganje. In v tem leži tajna Tvojih uspehov: Ogibal si se samote, iskal in našel si prijatelje, se jim razodeval, se z njimi žalostil, z njimi delil tudi veselje. Tvoja vedra duša je uživala v prijateljstvu. Prirojena razgibanost pa ti je silila iz ozkega kroga vsakdanjih prijateljev in se nudila prijateljsko vsem, ki si v njih zasledil sorodne misli. Kakor za drugo, kar si zapustil, tako smo Ti hvaležni za vse tiste ure, ki smo jih preživeli s Teboj. In kakor bo živel v nas vselej spomin na udanega društvenika in velikega predsednika, tako nas bo grenila zavest, da smo izgubili vernega in iskrenega prijatelja. To sporočilo Ti dajemo za slovo ob zadnjem srečanju Tvoji ožji in širši prijatelj. —

V naslednjem prinašamo seznam tistih Dolenčevih del, ki so izšli v samostojni knjigi. Pri tem seveda ne moremo zmolčati, da dosežajo tudi mnogi drugi številni Dolenčevi spisi, natisnjeni v Zbornikih ali periodičnih glasilih, čisto velik obseg, ki prav nič ne zaostaja za onim njegovih knjig. Pač pa pričā že ta seznam, ne glede na vse drugo, o velikanskem znanstvenem delu, ki ga je Dolenc izvršil.

1. Sadašnji položaj kaznenopravnog zakonodavstva Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (Ljubljana, 1925). 2. Dušanov zakonik (Ljubljana, 1925). 3. Tolmač h kazenskemu zakoniku kraljevine Jugoslavije (Ljubljana, 1929). 4. Kazenska pravda zoper Veroniko Deseniško (Ljubljana, 1930). 5. Tumač krivičnog zakonika Kraljevine Jugoslavije (Zagreb, 1930). 6. Kodifikace trestniho práva hmotného a procesniho (Bratislava, 1931). 7. Dodatek k Tolmaču kazenskoga zakonika kraljevine Jugoslavije (Ljubljana, 1931). 8. Dodatak k tumaču Krivičnog Zakonika Kraljevine Jugoslavije (Zagreb, 1931). 9. Novelirani kazenski zakonik za kraljevino Jugoslavijo (skupno z dr. Sajovicem, Ljubljana, 1932). 10. Sodni kazenski postopnik kraljevine Jugoslavije (Ljubljana, 1932). 11. Teorija Sudskog krivičnog postupka za Kraljevinu Jugoslaviju (Beograd, 1933). 12. Sistem celokupnega kazenskega prava kraljevine Jugoslavije (skupno s prof. Maklecovom, Ljubljana, 1934). 13. Sistem celokupnog krivičnog prava Kraljevine Jugoslavije (skupno s prof. Maklecovom, Beograd 1935). 14. Pravna zgodovina za slovensko ozemlje (Ljubljana, 1935). 15. Zakonik o sodnem kazenskem postopanju (skupno s prof. Maklecovom, Ljubljana, 1938). 16. Simbolična pravna dejanja in izražanja med Slovenci (Ljubljana, 1938). 17. Gorske bukve (Ljubljana, 1940). Nova prireditelj pod 9. omenjene knjige, izvršena v družbi s prof. Maklecovom, je bila izročena že tiskarni, a se zaradi vojnih dogodkov sploh še ni pričela postavljati.

Dr. R. Sajovic.

Polec Julij. Dne 14. oktobra t. l. je po daljši boleznii umrl v visoki starosti v Kamniku dvorni svetnik v pokoju Julij Polec. Pokojnik se je rodil v Ljubljani l. 1852., napravil maturo na ljubljanski gimnaziji,

končal pravoslovne nauke na Dunaju, potem pa stopil v sodno službo v Ljubljani. Služil je kot pristav v Logatcu in Kamniku, kot okrajni sodnik na Brdu, v Kamniku in Ljubljani, kot svetnik in višji svetnik v Ljubljani ter šel l. 1911. v pokoj, ko mu je bil zaeno podeljen naslov dvornega svetnika. Ne da bi omenjali njegovo pravno naobraženost, saj kaže že njegov službeni čin, ki ga je dosegel v časih, ko je bilo to mogoče samo najnadarjenejšim in najuspešnejšim sodnikom, na njegove izredne sposobnosti, moramo navesti, da je stal rajnji Polec v tistih časih trdno na braniku za pravice slovenskega jezika pri sodiščih. Bil je v l. 1899. in 1900. tudi odbornik društva „Pravnik“, v letih 1904. do 1909. pa preglednik. Po upokojitvi, ki je sledila njegovi zapostavitvi v službi, se je umaknil iz javnega življenja in preživel zadnjih dvajset let v Kamniku. Ohranili bomo zaslužnemu sodniku, ki je preživel in videl toliko dob našega pravnega življenja, časten spomin.

Kronika društva „Pravnik“. V zvezi z drugimi pravniškimi korporacijami je podprlo društvo „Pravnik“ predlog za razširitev krajevne pristojnosti vrhovnega sodišča v Ljubljani in za vzpostavitev upravnega sodišča. — Zaradi razmer, ki so začasno (v poletju) onemogočile izhajanje „Slovenskega Pravnika“, je odbor sklenil, naj se s četrtim, nekoliko obširnejšim snopičem letnik zaključi, snopič sam pa zaznamuje s št. 8—12. — Slika pok. predsednika prof. dr. M. Dolenca, ki je v reprodukciji priložena temu snopiču, je po odborovem naročilu izvršil ob društveni petdesetletnici akad. slikar g. G. A. Kos. Sedaj je začasno shranjena v ljubljanskem mestnem muzeju.

Osebnosti. Postavljeni so na pravni fakulteti v Ljubljani za izrednega profesorja dr. B a j i č Stojan, za priv. docenta dr. K u k m a n Vladimir in dr. Š t e m p i h a r Jurij, za hon. predavatelja dr. S t u h e c Anton. — Sodiščem v Ljubljanski pokrajini so prideljeni v službovanje: H u d n i k Adolf kot predsednik okrožnega sodišča v Ljubljani, starešini okrajnega sodišča dr. L a v r e n č i č Matija (Kostanjevica), dr. S f i l i g o j Josip (Cerknica), sodniki okrožnega sodišča dr. M i h a l i č Boris (Ljubljana), C e p u d e r Alfonz (Novo mesto), dr. Č e š a r e k Franc (Novo mesto), sodniki okrajnega sodišča T r o j e Josip (Trebnje), N e č e m a r Ferdinand (Kostanjevica), dr. M u h a Vladimir (Ptuj), Z a v a š n i k Fran (Kočevje), Š t u k e l j Leo (Žužemberk), dr. L a s i j e Ivan (Novo mesto), dr. L e s k o v i c Stanislav (Logatec), dr. D o u g a n Danilo (Velike Lašče), pristav dr. Z e g a Božidar (Cerknica), sodni pripravnik P a v l i č Marijan (Ljubljana), namestnik drž. tožilca S e v e r Franc (Ljubljana). — Dodeljeni so sodiščem na srbskem upravnem področju: sodniki okrožnih sodišč dr. M a k Ivan (Beograd), K r a u t Vladimir (Velika Kikinda), starešine okrajnih sodišč dr. Š m i d Josip (Bela crkva), dr. B r e g a r Stanko (Jaša Tomić), dr. M u h i č Fran (Petrov grad), R o č n i k Rudolf (Petrov grad), L e v s t e k Andrej (Vel. Kikinda), S e n i c a Miloš (Kovačica), dr. L i p i č Lovro (Petrov grad), D o k l e r Zvonko (Petrov grad), dr. D o u g a n Ivo (Jaša Tomić), P i p e n b a c h e r Dušan (Pančevo), G u b e n š e k Franjo (Bela crkva), dr. K r a m b e r g e r Robert (Vršac), V o g r i n c Franc (Vršac), š k a r a b o t Kazimir (Kovačica), K i t e k Gojko (Uljma), B o g a t a j Bogomir (Vršac), pristav P a v l i n Vladko (Kovačica), pripravnik K u k o v i č Danilo (Beograd), namestnik drž. tožilca J e r e b Bogdan (Petrov grad). — V pokoj je stopil starešina okraj. sod. dr. J e r m a n Jakob. — Umrli

so univ. prof. dr. Dolenec Metod, dvorni svetnik v pok. Polec Julij, kasacijski sodnik v pok. Pernuš Franc, sodnik okrožn. sod. Troje Josip.

Sprememba državnih mej in pristojnost. Tožeča stranka je vložila tožbo pri okrožnem sodišču, pri katerem je imela tožena stranka občo pristojnost. Ko je slednja vložila že odgovor na tožbo, je okrožno sodišče izreklo s sklepom, da je zaradi aneksije Ljubljanske pokrajine Kraljevini Italiji postalo nepristojno, ker je ostalo prebivališče tožene stranke onkraj mej pokrajine in izreklo ves dotlejšnji postopek za nič. Na rekurz tožeče stranke je rekurzno sodišče ta sklep razveljavilo. V obrazložitvi pravi apelacijsko sodišče:

„Za predmetno pravno stvar je bilo pozvano sodišče ob času vlozene tožbe, ob času prvega naroka in ob času, ko je bil podan odgovor na tožbo, pristojno, ker je bilo prebivališče tožene stranke takrat v območju tega sodišča. Po § 26 cpp. obdrži sodišče, ki je bilo ob predložitvi stvari pristojno, svojo pristojnost, dokler se stvar ne konča, razen če se spremene okolnosti tako, da odvzamejo stvar domači sodni oblasti. Okolnost, da je po izvršeni aneksiji Ljubljanske pokrajine Kraljevini Italiji prebivališče tožene stranke ostalo v inozemstvu, pa predmetne pravne stvari še ni odtegnila tuzemskemu sodstvu, ker je podana možnost, da obstoji še danes za stvar posebna krajevna pod sodnost. Obstoj take posebne krajevne podsodnosti — podsodnost imovine po § 97 cpp. — pa zatrjuje tožeča stranka v rekurzu. V tožbi se tožeča stranka seveda na to podsodnost ni sklicevala, ker ji spričo občje krajevne podsodnosti za to ni bilo treba in ker političnega položaja, nastalega zaradi vojne in aneksije Ljubljanske pokrajine, ni mogla predvidevati. Zato bi bila dolžnost prvega sodišča, da bi bilo, preden je izdalo pobijani sklep, zaslišalo stranki o tem, ali ne obstoji morda kljub aneksiji — kaka posebna krajevna podsodnost, ki bi opravičevala, da se nadaljuje postopek na pozvanem sodišču. Ker tega ni storilo, je postopalo pomanjkljivo. Izpodbijani sklep je zaradi tega najmanj preuranjen ter bi bila, če bi bile stranke zaradi vojnih dogodkov od občevanja s sodiščem odrezane, le prekinitvev postopka v smislu § 226 cpp. na mestu.“

Čeprav § 26 cpp. na primere, kakor je predmetni, očitno ni mislil, je treba vendar v njem izraženo misel uporabiti in jo dosledno razviti. To tembolj, ker po veljavnem civilnopravnem postopniku ni najmanj izključeno, da ne bi tukajšnja sodišča razpravljala tudi o tožbah med inozemci oziroma da bi se ne mogla vložiti tožba zoper inozemca. Zato bo veljalo pravilo, da po vloženi tožbi med pravdo nastale spremembe o okolnostih, ki utemeljujejo pristojnost, tudi če so povzročene z vojnimi dogodki, sodišču že enkrat dane pristojnosti ne odvzamejo in to tudi takrat ne, če bi sploh nobene krajevne pristojnosti ne bilo. Ločiti je pristojnost od dopustne redne pravne poti, ki je ni takrat, kadar je stvar odvzeta domači sodni oblasti. Če pravi apelacijsko sodišče, da je morda podana za pravdo kaka druga krajevna pristojnost, potem že obenem trdi, da stvar domači sodni oblasti ni mogla biti odvzeta. Ker kjer ni sodne oblasti, tamkaj tudi ni moči govoriti o pristojnosti. Najprvo je sodna oblast, če je ta podana, potem se preiskuje pristojnost. Drugače bi bilo rešiti stvar, če bi bila vložena tožba šele po novi razmejitvi in bi tožena stranka pravočasno prigovarjala nepristojnost, ker jo je sodišče samo ob predhodnem preskusu tožbe (§ 325/2 cpp.) prezrlo. Zato bi bilo pobijani sodni sklep nepogojno spremeniti. Občevanje s strankami, ki prebivajo zunaj sodnega območja, zasliševanje prič ter oprava

dokazovanja sploh in končno izvedba izvršbe po končani pravdi so pa stvari, ki z vprašanjem, načetim v navedenem sodnem sklepu, niso v neposredni zvezi in ki se rešujejo zopet po drugih načelih. Sodno oblast (jurisdikcijo) in pristojnost razlikuje tudi razpis ministristva milosti in pravde z dne 11. avgusta 1941/XIX št. 936 (Visoki komisariat za Ljubljansko pokrajino z dne 30. avgusta 1941/XIX, Prot. Com. Civ. 104/41), opozarja pa, da je treba stvari rešiti po obstoječih zakonih. Ti zakoni pa zabranjujejo edinole le, da bi tukajšnja sodišča smela soditi o pravnih stvareh izdeželnih oseb (čl. 19 uepp.), dočim drugih inozemcev njihovi sodni oblasti ne izvzemajo.

Dr. R. S.

Novelirani Zakon o odvetnikih v bivši Banovini Hrvatski in sedanje gledanje na odvetništvo v Nezavisni Državi Hrvatski. Neposreden povod za novelizacijo Zakona o odvetnikih z dne 17. marca 1929, ki je bil izvršen še v Banovini Hrvatski dne 8. aprila 1941, so dali odvetniški pripravniki, ki so se borili proti brezplačni enoletni sodni praksi. Novela je odpravila popolnoma enoletno brezplačno vežbo na sodišču. Odvetniški pripravniki sicer smejo opravljati eno leto vežbo na sodišču in je sodišče dolžno sprejeti pripravnika v brezplačno službo: ta praksa pa ni več obvezna. Pripravnik lahko vsa leta opravlja vežbo pri svojem odvetniku (čl. 3). Obenem so se izvršile v zakonu še druge spremembe:

Prepoved izvrševati odvetniško službo v kraju, kjer je bil na novo vpisani odvetnik nameščen kot sodnik ali državni tožilec, za dobo petih let, se je razširila na vse ostale javne uslužbence, če prestopijo k odvetništvu, pri čemer se je doba omejitve glede mesta izvrševanja znižala od pet na tri leta (čl. 2). Odvetnik, ki ni vsaj dve leti vpisan, ne more zaposliti pripravnika (čl. 6). Odbor more odvetniku pravico odreči, da zaposli pripravnika, če dokaže dotičnemu odvetniku razmeroma majhen obseg poslov in odvetnik ni zadržan, da bi osebno opravljal te svoje posle (čl. 7). Zbornični odbor je pridobil večjo oblast, da nadzira vežbo odvetniških pripravnikov.

Autonomija odvetniškega stanu je po novelizaciji prišla bolj do izraza. Po starem zakonu je stol sedmorice reševal vse pritožbe zoper sklepe odbora — tudi v administrativnih stvareh — v senatu, ki je bil sestavljen izključno iz sodnikov. Po čl. 4 se tudi administrativne pritožbe rešujejo v senatu, v katerem sodelujeta dva odvetnika, kakor je to predvideno za disciplinske stvari po § 102 za.

Neplačilo članskih prispevkov za zbornico in prispevkov za mirovinski fond je disciplinski pregrešek, če se izkaže, da bi odvetnik lahko plačal te prispevke. Disciplinski pregrešek je tudi, če odvetnik drži pripravnika, ki vrši le fiktivno službo ali če je zaposlitev nezadostna (čl. 10). Po čl. 11 novele so disciplinski senati razbremenjeni s tem, da nastopi petorica le na razpravah, po katerih se ima izreči končna sodba, ne pa pri sklepanju o tem, če je podan povod za uvedbo disciplinskega postopanja ali ne.

V § 120 za., ki govori o zakotnih pisarjih, je črtan pasus „obrotoma“, tako da postane ta norma za preganjanje zakotnih pisarjev bolj učinkovita.

Čl. 13 nadomešča izraze advokat, advokatura, penzijski fond z domačimi izrazi: odvetnik, odvetništvo, mirovinski fond.

„Odvjetnik“ v št. 5—7 razpravlja pod naslovom: „Šta će biti sa odvjetništvom?“ glede na razne glasove, da bi se odvetništvo odpravilo, uvedel numerus clausus, sistiralo delovanje zbornic in ev. uve-

dlo imenovanje odvetnikov. Člankar prihaja do zaključka, da je odvetništvo ena najstarejših ustanov človeštva, da je odvetništvo nastalo istočasno s sodstvom; dokler bo sodstvo, tako dolgo bo tudi odvetništvo. Rusija je bila edina država, ki je odpravila odvetništvo, pa ga je čez nekaj časa zopet vzpostavila.

Razne okolnosti govore za to, da bodo odvetniške zbornice tudi v N. D. H. obstajale naprej. Predvsem se nahaja N. D. H. v okviru osnih držav, kjer imamo ravno tako *Rechtsanwaltskammer* in *Sindacato degli avvocati*. Drugo dejstvo je, da so hrvatske zbornice (Zagreb, Sarajevo in Split) vedno delale v mejah zakona in prav zaradi tega se mora dosedanje stanje obdržati. Če bi hotela država prevzeti posle odvetniških zbornic, bi se s tem po nepotrebnem obremenjeval državni proračun, ker vrši lahko take posle zbornica v svojem avtonomnem področju. Hrvatske odvetniške zbornice so stale vedno odločno na braniku hrvatskih prav in načel svobode in tudi ta okolnost govori za to, da se obdrži dosedanje stanje. Te razloge navaja člankar v obrambo tega, da se tudi v D. N. H. obdrži dosedanja avtonomija odvetniških zbornic. Kot navadni kronisti za pravniško življenje te vrstice beležimo.

Dr. Anton Urbanc.

„Pravniški dom“. — Dne 20. maja t. l. se je vršila v prostorih Penzijskega fonda Advokatske in Notarske zbornice v Ljubljani druga redna skupščina „Pravniškega doma“, zadruga z o. j. v Ljubljani. Iz poročil je bilo razvidno, da razvija ta ob petdesetletnici društva „Pravnik“ ustanovljena zadruga v kljub vojni živahno delovanje. Zadruga šteje sedaj 118 članov, ki so vpisali skupno 248 deležev. Med člani je 63 odvetnikov s 122 deleži, 11 notarjev z 28 deleži, 31 sodnikov oz. državnih uradnikov z 42 deleži, 8 zasebnih uradnikov z 8 deleži ter 5 korporacij z 48 deleži.

Popravek. Čitatelje prosimo, da popravijo v zadnjem snopiču „Slovenskega Pravnika“ št. 5.—7. naslednje tiskovne napake:

Str. 100, 7. vrsta od zgoraj naj za besedo „zakon“ odpade pika,
 „ 100, 24. „ „ „ namesto besede „trg.“ — prav „deln.“
 „ 104, 24. „ „ „ naj se vstavi za besedo „očmi“ beseda „kot“.

